Ч. 102. Львів, второк 27 червня 1922. Почтову належність оплачено гуртом. Рік I.

ГРОМАДСЬКИЙ ВІСТНИК

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячна в краю 1200 М
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів, Швайцарії 5 фр. шв., Німеччині 100 марок, Чехословаччині 30 корон ч., Болгарії 60 левів, Румунії 50 лей, Австрії 3000 корон. Зміна адреси 80 марок польських.

ОГОЛОШЕННЯ:
Рядок дрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення" 75 М., в „Надісланім", в „Оповістках" і некрольоги 150 М. Між новинками і в редакційній части 200 М., на першій стороні 300 М. За дрібні оголошення 20 М від слова: товстим друком подвійно. В неділі і свята 50% дорозче.

Виходить о годині 7. рано.

Один прим. 50 Мкп.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10

Львів, 26. червня 1922.

Як валили Українську Державу.

Перед нами спомини двох людей, які кидають ярке світло на процес валення Української Держави в 1918 р. і на будування на Україні „єдиної неділімої". Це: В. Винниченка Відродження нації, Ч. I.—III. (Київ Відень, 1920) і В. Б. Станкевича Воспоминанія 1914—1919 (Берлін, 1920). Приглянемося споминам тим дещо блище.

Та перед тим декілька слів про саму Українську Державу.

Як відомо, Німці, не дійшовши до ладу зі соціялістичною Центральною Радою, викликали дн. 29. квітня 1918 р. державний переворот, в результаті якого була проголошена на Великій Україні нова форма правління: гетьманство. Державний переворот — сконстатувати це і підчеркнути треба з цілим натиском — відбувся виключно на соціяльно політичному підкладі. Національні мотиви не входили тут у гру — українська державність була переворотом тим зовсім не діткнена (хоч легко могла зовсім провалитися!).

Переворот був для українського громадянства важкою лекцією політичної тверезости, а разом із тим і великим іспитом державного розуму і зрілости.

Та як воно зложило його?

На зміну внутрішнього устрою Української Держави воно відповіло ворожим виступом проти самої держави!

Передовсім — воно з першої хвилі бойкотує на цілій лінії свою, незорганізовану ще навіть, як слід, державу (чи краще: зародок держави), видаючи її таким чином зповні у руки чужим елементам.

Одначе бойкотом воно не обмежилося.

Хто не пригадує собі тих антидержавних орґій, які розвели по цілій Україні невдоволені переворотом українські партії?

Та завершенням усього було збройне повстання проти Української Держави, яке організував український „Національний Союз" у Київі — саме у хвилі, коли влада в державі після переломання бойкоту — стала нарешті переходити зовсім у руки заслужених українських національних діячів.

Великим злочином було це повстання, яке остаточно завалило Українську Державу. Та злочин цей збільшує ще факт, що організаторів повстання ставить в оден ряд з ославленою польською Торговицею з часів упадку польської держави у 2-ій пол. XVIII. ст.: щоби повалити ненависний їм внутрішній устрій Української Держави, вони входять у змову з представниками чужої держави — тоїж самої Москви, яка стояла у війні з Україною...

Ось як оповідає про це провідник повстання В. Винниченко у згаданих своїх споминах:

„Підчас підготовки повстання — читаємо у „Відродженню нації" Ч. III. ст. 158—160 — шукаючи скрізь з усіх боків забезпечення успіху своєї справи, ініціятори руху ввійшли в переговори з представниками російської совітської мирової делеґації Х. Раковським і Д. Мануїльсьим для координації наших виступів підчас повстання. Вони зголжувались піддержувати нас не активно, а усиленням своєї розвідочної діяльности на фронтах, щоб тим притягати увагу німецько-гетьманських військ. Вони зобовязувались визнати той лад, який буде встановлено новою українською владою й абсолютно не втручатись у внутрішні справи Українсько Самостійної Народньої Республіки. З свого боку ми обіцяли леґалізацію комуністичної партії на Україні.

„Д. Мануїльський, з яким я переважно вів ці переговори — говорить дальше В Винниченко — пропонував мені грошей на піддержку справи а також поїхати за кордон для підписання цього договору. Не надаючи значіння ніяким підписам, гадаючи, що й без цього можна додержати договір, коли є щирість і бажання додержуватись його, й зламати з підписом, коли цього бажання немає, — я їхати кудись підписувати відмовився, так само як і від пропонованих грошей."

Піднято повстання.

„І от тепер, замісць допомоги нам — читаємо далі — Д. Мануїльський, як почали доносити нам наші комісари, почав займати з боку Гомеля українську територію, цілком ігноруючи Директорію й виявляючи проти українських військових частин, що оперували там, навіть деяку ворожість.

„З другого боку на Катеринославщині виринув старий совітський уряд Пятакова й почав розсилати скрізь відозви з оповіщенням, що він підняв повстання проти Гетьманщини, що народ став грудьми за ним і Пятаков разом з цим „народом" заняли вже такі й такі місцевости й міста, при чому безсоромно, з дивною „сміливостю" позначалися як раз ті міста, що були заняті Директорією.

„Щож до Директорії, — кінчить Винниченко — то про неї згадувалось як про „контрреволюційну банду", яку ставилось поза законом і наказувалось усім, піймавши членів її, розстрілювати „безпощадно"...

Немає слів, щоб схарактеризувати як слід таке „будування" Української Держави. Немає арґументів, які виправдувалиб таку „політику" українських провідників 1918 р.

Бо в імя чого підіймали вони повстання?

Чи може проти марева „єдиної-неділімої" у постаті Гетьмана?

Та цьому заперечує як найбільш рішуче В. Станкевич, колишній комісар при головній команді російської армії за часів Керенського, який як раз в імя „єдиної неділімої" підготовляв разом з членами російських організацій на Україні одночасно з українським — російське повстання проти Української Держави та її голови з метою: скинути і вбити гетьмана та передати владу кругам, що купчилися коло Союза Відродження Росії, який координував свою діяльність з Уфимською Директорією..

„Піддаючися загальному настроєви — оповідає про цю російську змову В. Станкевич (Воспоминанія, Ст. 324—326) — група радикального офіцерства у Київі, опираючись на політичну піддержку [illegible] організацій, постановила зробити політичний переворот у самому Київі. Метою перевороту було скинення Скоропадського і передання влади кругам, що ґрупуються коло Союза Відродження Росії, що повинен був координувати свою діяльність з Уфимською Директорією і вже у ширшому розмірі вести боротьбу з большевизмом у Росії.

„Хоч я був у кружку, що вів провід, то я до цього часу не можу сказати, чи було що небудь серіозне в нашій пробі, чи тільки авантюра. Докази, що це була серіозна справа: ми були в контакті з представниками вищого військового командування у Київі; ряд офіцерських дружин заявив свою готовість всеціло співділати з нами; глухі слухи про наші наміри дуже хвилювали і непокоїли Скоропадського, про що нас повідомляли з найблищих до нього кругів. Субєктивно ми були на стільки певні успіху, що був намічений новий кабінет з Одинцем на чолі, визначений день виступу і навіть приготовлені проклямації для поширення в день перевороту..

„Та в назначений для перевороту день Скоропадський сам опублікував, бути може саме для попередження перевороту, свою нову чергову орієнтацію, вже на Єдину Росію... і тим вніс розкіл в офіцерські дружини, бо частина офіцерів признала, що нічого більше й не треба. Ми були примушені відкликати свій виступ"...

Стільки — В. Станкевич.

Доповняє його ревеляції був. міністер закордонних справ Української Держави п. Д. Дорошенко.

„Я памятаю — пише він у своїх споминах, друкованих у віденській „Хліборобській Україні" (1921, Зб. V—VI, ст. 89) — як мені в гетьманському будинкови дуже часто оповідали, що ось, мовляв, викрито нову змову проти Гетьмана й цілого Уряду. Одного разу показували навіть цілий реєстр осіб, які мали впасти жертвами цієї змови в разі її успіху; там стояло моє призвіще, Б. А. Бутенка, С. П. Шелухина й ще кількох десятків Українців, що займали ріжні становища на урядовій службі. Цю змову вперто звязували з іменем генерала С., який займав один час високу посаду в найблищому оточені Гетьмана. Не знаю, на скільки цьому була правда, але одного дня генерал С. був раптово звільнений і усунутий зі служби. Я не надавав тоді особливої ваги цим оповіданням, які виходили від невеликої ґрупи старшин-Українців, близьких до особи Гетьмана і, признаюсь, дещо відносив на карб їхньої фантазії, але тепер, після оповідання Станкевича бачу, що вони мали рацію.

„Тому то я дуже піддержував думку, про сформування бригади Січових Стрільців, приходив до Гетьмана в цій справі з дд. Коновальцем та Мельником і упевняв Гетьмана, що Січові Стрільці будуть частиною, на яку можна буде завжди цілком покластися і яка, в разі потреби, готова буде за нього, Гетьмана, голови свої положити"...

* * *

Під ударами обєднаних союзників Українців і московських большевиків, Українська Держава впала. Почали валити її саме у хвилю, коли істнування її було так дуже потрібне — з огляду на події, що мали місце на Заході: розпад Австро Угорщини і всесвітня мирова конференція. Обі події у високій

Пр. 19 |22. В Імени Річипосполитої Польської! Суд окружний карний яко Трибунал пресовий у Львові рішив на внесок Прокураторії Державної, що зміст часописи „Громадський Вістник" ч. 96. з дня 20. червня 1922. в артикулі під нагол вками: 1) Русофільський зїзд у Львові" в уступах а) межи словами: „без ріжниці партій" а „ пікуна рука", б) межи словами: „інтелігентів і селян" а „Зїзд зачався" ц) межи словами: „схарактеризував" а „Бесдник", д) мджи словами: „обурення і протесту" а „Ходять слухи". 2) „Дописи з краю" в уступі межи словами „сиві голови" а „вадючись". 3) „Новинки" уступ третий в цілости містить в собі єство ad 1 а ц д) 2) злочину з § 65а) з. к. ad 1 б) проступку з § 302 з к. ad 3) проступку з § 300 305 з. к. узнав дококану в дни 19. червня 1922 року конфіскату за оправдану і зарядив знищення цілого накладу і видав по думці § 493. п. к., заказ дальшого розширювання того друкового письма. Заразом видав наказ відвічальному редакторови тої часописі, щоби се рішення помістив безплатно в найблищім числі і то на першій стороні. Невиконання того наказу потягає за собою наслідки предвиджені в § 21 зак. друк, з 17. грудня 1862 Ц. п. д. № 6 ех 1863, а іменно засудження за переступство на гривну до 400 Мп. — Львів, дня 20. червня 1922.

(Підпис нечиткий).

мірі обходили Україну. Перша — з огляду на українські провінції був. наддунайської монархії, друга — з огляду на міжнароднє визнання української державности. І не має найменшого сумніву, що при істнуванню великої Української Держави та сильної української армії і державне обєднання цілої української етнографічної території і міжнароднє визнання суверенности на цій терторії українського народу були би нині уже давно довершеним фактом.

Та хто винен, що ні великої Української Держави ні сильної української армії у цей важний історичний момент у нас на було?

Іван Кревецький.

Французька преса.

(Огляд за час від 10 до 17. 1922).

Преса минулого тижня займається дальше справою німецької міжнародної позички. Числячися з французьким протестом, банковий комітет, на внесення американського представника Морґана, порішив відложення своїх нарад на три місяці. Наслідком невдачі позички, яка була виразною умовою німецької згоди на домагання Антанти відносно репарацій, згоди даної 31. V. виявилася знижка французького франка на всіх світових біржах. Отже мимо теоретичної побіди французької тези, яка супротивлялася обниженню загальної суми довгів Німеччини, у французькій опінії слідне невдоволення з сучасного стану річи; ліва преса пише без обиняків, що невдачу позички спричинило становище французького правительства, якому наглядно не залежить на тім, щоби Німеччина дійсно заплатила відшкодовання, і яке волить мати фіктивну, в практиці нездійсниму претенсію, щоби оперувати нею для політичних цілей. Знаменною є передовиця „Тамп-а" з 14. VI., що перечить, немов би непримиримість Франції була причиною невдачі позички, бо, мовляв, комітет не сформулував ніяких конкретних предложень, а в основу своїх міркувань поклав нестійне, на гадку автора, твердження про неплатність Німеччини. Наслідки невдачі позички є шкідливі для всіх інтересованих; чому-ж би Франція не мала взяти ініціятиви, щоби спрямувати питання воєнних відшкодовань на дорогу „можливостей" — кінчить стаття.

Виміна нот між Францією і Анґлією в справі гаґської конференції була широко обговорювана пресою, яка стверджує, що крім точки про аполітичний характер конференції, на що годяться обі держави (впрочім взагалі всі учасники, як доносить „Пті Парізієн" з 16. VI.) нема ні одного питання, в якім погляди Франції і Англії були би згідні. Навіть тон сих нот, замічає преса, є незвичайно їдкий, і без дипльоматичної здержливости, чого досі не бувало. Висловлюється тутешною пресою бажання, щоби підчас стрічи Поанкаре з Льойд Джорджем в днях 17—19. с. м. в Льондоні, вирівнались остаточно ріжниці, що розєднують Анґлію й Францію. Дневники правого табору бажали би, щоби те порозуміння почалось заключенням відложеного свого часу „ад календас ґрекас" французько-анґлійського ґарантійного пакту, коли з анґлійського боку підноситься домагання, щоби попереду усунено взаїмні непорозуміння відносно Малої Азії і Танжиру.

Про питання східної Европи писалося послідними днями тутешними дневниками мало. І так: „Тамп" і „Еклер" містять кілька нотаток про польську кабінетну крізу: варшавський кореспондент „Тамп" передає заяву Пілсудского з сього приводу, який висловився між иншим ось як: „Стоїмо з нагоди виборів, котрих вплив слідно вже тепер перед близьким виборчим періодом, який буде о стільки більше небезпечним, о скілько він остає в звязку з міжнародним положенням. Не думаю, щоби перед початком виборів се положення могло розяснитися в сій мірі, що воно не мало би більше впливу на переведення виборів і їх не комплікувало би. Побороти сі труднощі може лише правительство, що тішиться великим авторітетом". „Ліманіте" (14. VI.) представляє сю крізу як вислід мілітаристичної політики Пілсудского, незгідної з мировим напрямом Скірмунта і лякається нових воєнних приготовань Польщі проти Совітської Росії.

„Ленформацйон" і „Журналь де Деба" доносять про переговори між радянською Україною і Німеччиною в справі поширення на сю першу рапалійського договору і замічають, що в сих переговорах не бере участи Чічерін, лише веде їх сам Раковський з Красіном. Після останніх донесень договір заключено остаточно на слідуючих услівях: Німеччина повертає Україні депозит уряду Скоропадського в сумі 400 міліонів марок, а Україна платить Німеччині 100 міліонів рублів золотом відшкодовання за страти німецької армії на Україні підчас відвороту 1918 р.

Ліманіте" приносить подрібні інформації про голод в Росії і на Україні; в числі з 16. VI. вона дає фотографічну продукцію грамоти про присягу представників селян з околиць не навішених голодом, прийти в поміч голодним братам.

Рішення праського конґресу товариства прихильників Союза Народів про охорону меншостей дали привід до кількох статей у французькій пресі, інспірованих Чехами: і так „Ленформацйон" (11.VI.) містить довгу статтю під заг. „Блюф меншостей", в якій доказується, що Німці, буцімто гноблені Чехами, мають свій університет і низші школи, численну пресу, ради громадські у власнім заряді і т. д.

„Думаю — кінчить автор — що так само виглядає „гнет меншостей" і в других обжалованих державах, то зн. в Польщі і Румунії".

„Лєр Нувель" з 13. VI. містить нотатку про терористичні акти в Сх. Галичині (спалення військових бараків в Бакінчицях, ранення вартового в Братківцях, підложення бомби в будинку поліції в Перемишлі і розірвання залізничих шин на шляху Бібрка-Львів) і кінчить увагою: „Польська преса приписує сі вчинки українській націоналістичній організації і уважає їх демонстрацією проти польського окупаційного режіму. Ми мали вже нагоду познакомити наших читачів з методами і надужиттями сего режіму".

„Лєр Нувель" з 15. VI. подає слідуючий комунікат: „Зїзд Товариств для Союза Народів, який відбувся в Празі від 3—8 VI, ухвалив одноголосно слідуючі резолюції в справі східно-галицького питання:

1) Зїзд висловлює жаль, що державно-правне становище Східної Галичин остає до тепер непевним і уважаючи, що сучасний стан сеї території може довести до поважних труднощей, висказує бажання, щоби правно-державне положення Східної Галичини було як найскорше поладнане.

2) Зїзд заступає погляд, що зогляду на окремішну особовість признану Сх. Галичині (Зах. Україні) Антантою і Союзом Народів з нагоди дотичних нарад, — слід уважати її окремою країною.

Крім сего Східно-галицьке Товариство для Союза Народів було одноголосно приняте в члени Унії Товариств для Союза Народів."

З польських справ.

Хронічна кріза.

Маршалок польського сойму Тромпчиньскі удався оноді до Пілсудского на довшу розмову, в якій звернувся до начальника польської держави з пропозицією десигнування премієра В розмові, яку Тромпчиньскі хотів вважати приватною, заявив офіціяльно Пілсудскі, що він іменує премієра щойно тоді, коли буде певний, що його десиґнація не підпаде під прінціпову дискусію сойму. На разі, одначе, він не має тої певности. Супроти того Тромпчиньскі скликав „Комісію Глувну" на суботу. Коли зважимо, що проти рішень „Гл. Ком." стає опозиція цілої лівиці від Пястовців починаючи, то зрозуміємо безвихідність ситуації, яка робить кабінетну крізу хронічною.

О нарушення конституції.

На онодішному засіданню польського сойму приступлено в першу чергу до дискусії над наглим внесенням соціялістів в справі нарушення „малої" і „великої" конституції ухвалою сойму з дня 16. і 17. ц. м., яка обмежує ініціятиву начальника польської держави що до десиґнування премієра. Внесок обосновував Ліберман. Проти промовляв Гломбіньскі, який інтерпретував ухвалу сойму як згідну з конституцією. По дискусії відбулось голосування, в якому відкинуто наглість внесення 181 голосами проти 173.

Відтак почалася дискусія над виборчою ординацією.

Кандидат на начальника польської держави.

Польська соціялістична преса доносить, що вшехполяки мають уже готового кандидата на начальника польської держави, яким мав би бути ославлений шлеський „повстанець" — Корфанти.

Той кандидат виголосив уже в Катовицях на банкеті промову, в якій, між иньшим, висловився, що в „Польщі не сміє правити демаґоґічний уряд, який можна порівнати з хамством. Треба бажати, щоби правила не мегальоманія і хамство, але дійсна смілість ума і характеру"..., якими блищать самозрозуміло — ендеки.

Польсько-чеський торговельний договір.

Чеський парлямент ратифікував оноді польсько-чеський торговельний договір. Чеська преса сподіється, що в слід за торговельними взаєминами поміж Польщею а Чехословаччиною підуть дружні взаємини політичного характеру.

Нема воєнного стану в Польщі.

Супроти поширених в німецькій пресі вісток про воєнний стан в Галичині, про військові транспорти, які відходять на східний фронт ітд. з Варшави наспіло урядове дементі, в якому кажеться, що в цілій Польщі панує повний спокій і нормальне життя.

Д-Р ВАСИЛЬ ЩУРАТ.

КУЛІШ — КУЛІШЕМ.

VII.

Боротьба двох противних собі прінціпів — добра і зла, любови й ненависти, противоставленнє двох представників тих прінціпів, женщини всяким тиранам, тиранам духа і тиранам тіла, негідним священослужителям і володарям-деспотам, безмежне ідеалізованнє женщини як носительки прінціпу любови й безпощадне осуджуваннє представників прінціпу ненависти без огляду на їх традиційну вартість при підношенню й ідеалізованню всіх чинників, які їх поборюють карають, хоч би вони нам були особисто чи національно ворожі, скажім коротко: розвиненнє думок виражених у „Магометі і Хадизі" та в „Байді князю Вишневецькім" до останних консеквенцій, — се зміст Кулішевої поеми п. н. „Маруся Богуславка" (друк. 1899 і 1901).

Переносячись гадкою в часи до Хмельниччини, Куліш занепад України приписує актам ненависти, актам національного і релігійного антагонізму. Одначе рівночасно він дає нам зрозуміти, що як ненавистю Україна викликала против себе ворогів, які довели її до упадку, так любовію булаб могла спастися, підчиняючи собі ворогів. Так прецінь підчинила собі Маруся Османа. Маруся — це улюблений Кулішем жіночий тип України, це те серце, що його з України вигнано. Противний цему типови той, що його представляє Марусина мати, попадя — жертва релігійного фанатизму, тим фанатизмом засліплена. Як вона улягла впливови речників пофальшованої Христової науки, так Маруся осталася доброю дитиною розумного батька, попа, що був:

Славний на всю Корсунщину
Тай на цілу Україну
Єзуїцький ненавидник
Жидови й Ляхви противник.
. . . . . .
Волів лучше тихо попувати,
Ніж з Ляхами бучно панувати,
Єзуїцтву в ноги себе слати
Вельзевулу душу продавати!

Являючись для Куліша ідеальним священослужителем-попом, Марусин батько таксамо, як і Куліш, був противником не лиш здеморалізованого попівства, але й їх світського нарибку—козацтва, серед котрого жив. Тому, хоч і любили його всі за його відношеннє до ворожих сусідів, то за тверезе оцінюваннє козацтва таки не долюблювали.

Тільки тим він був не до вподоби,
Що не мав до козаків шаноби,
На обід до них не поспішався,
Горілок їх і медів цурався.
Тілько тим він був не до любови,
Що казав всю правду козакови,
Він у церкві їх картав словами,
Соромив ледачими ділами.
І полковника й козацького гетьмана
Уважав за нехриста і бусурмана,
Бо вони Дніпром на море випливали,
Та й купецьким суднам пільги не [давали,
Християн замісь невірних розбивали,
А награбивши здобичі пропивали,
На підпитку славились-хвалились,
Що за віру християнську бились,
І пяне кобзарство підкупляли,
Щоб у кобзу про лицарство їх [бряжчали.

А пропившись
І, як кремях той, оббившись,
Свою рідну Україну плюндрували,
Милосерного гріхами прогнівляли,
Божий меч, Татар, на села накликали,
Много християнських душ занапа- [щали.

Пересада в такім обжалованню козацтва не повинна нас дивувати; вона епічна, як у сповіди гріхів в думі про Олексія Поповича. Обжалованнє-ж козацтва попом Державцем, з котрим Куліш солідаризується, тим замітне, що є послідовностю ідейного становища — узнання прінціпу любови за світовий закон, який козацтво часто топтало, нарушуючи гармонію, лад у світі. А ще замітнійше те обжалованнє тим, що вложив його Куліш в уста попови, одиниці з того так сильно осуджуваного ним попівства, немов на доказ, що не був прінціпіяльним ворогом його, але вмів високо оцінити й піднести за правдиво християнське сповнюваннє задач свого призвання.

Побіч ідеалізованого попа Державця найострійші осуди попівства в Кулішевій поемі — а є їх багато — не будуть для нас ані ідейними, ані естетичними несподіванками. Пе-

Історичний документ.

Минулого року оголошено в „Укр. Вістнику“ частину військових документів в справі убиття, якого допустилася в днях 11 і 12. червня 1919 р. в лісах Прислупю і Сливках калуського повіту військова патруля 6. компанії 30 п. п., зложена з капраля Короляка і рядових Фйодора і Тарки, що мали везти з ескортованими рискалі Михайла Мартинця, західно-українського державного секретаря рільництва, Івана Сілецького, професора учитель. семінарії, його сина Стефана, студента медицини і зятя д-ра Василя Падоха адв. кандидата Всеволода Ріпецького, — адвокатського кандидата, всіх з Самбора, бо шестий А. У. побачивши міряння до вистрілу до неутікаючого Всеволода Ріпецького, пострілений хоч ранений утік. Рідня Сілецьких в 1921 р. зажадала письменно карних доходжень проти убійників, подаючи цілий ряд свідків, котрі могли би були ствердити, чи твердження убійників про утечу є правдоподібне та що заходить оправдання підозріння рабунку, бо по убійниках жандармерія віддала рідні Сілецьких тільки годинник, рукавички та дрібні майже нічого варті движимости, а про решту дорогоцінностий і гроші 50.000 кор. не мала відомости.

У відповідь на жалобу дістала вдова по Івані Сілецькім слідуючу відповідь:

Najwyższy Sąd wojskowy. Nr. 162/21. Uchwała. Najwyższy Sąd Wojskowy na posiedzeniu dyspozycyjnem dnia 19. sierpnia 1921 r. po rozpatrzeniu prośby spadkobierców po zastrzelonych przez eskortę 30. p. p. w czasie walk ukraińskich w czerwcu 1919 r. Janie i Stefanie Sieleckim oraz Dr Bazylim Padochu o wznowienie postępowania karnego na niekorzyść winnych rozstrzelania wyżej wymienionych Ukraińców po wysłuchaniu wniosku Prokuratora Najwyższego Sądu Wojskowego uchwalił prośby powyższej jako nieodpowiadającej wymogom przepisu ust. 2. § 387 wpk, a zatem niedopuszczalnej nie uwzględnić. Powody. Wdrożenie i przeprowadzone przez Sąd Polowy 10 Dywizji piechoty śledztwo w kierunku winy rozstrzelania wyżej wymienionych zostało zakończone prawomocnym uwalniającym wyrokiem Sądu Polowego z dnia 23 lutego 1920 r. Liczba K 199|19. W myśl ostatniego ustępu § 390 wpk. powołującego się na przepis ust. 2 § 387 wpk. wznowienie postępowania karnego od wyroku uwalniającego może być zarządzone we wszystkich wypadkach, które nie są ścigane wyłącznie na żądanie uprawnionego, tylko na żądanie oskarzyciela publicznego, który do postawienia wniosku takiego musi mieć polecenie właściwego dowódcy. Z uwagi na to, że w danym wypadku przedłożona została prośba jedynie przez osoby prywatne, należało w braku wymogu warunku formalnego z § 387. ust. 2. wpk. — niezależnie od tego, że nie zawiera ona dokładnie sprecyzowanych nowych okoliczności lub środków dowodowych, któreby w myśl przepisu § 390 ust. 2. wpk. zdolne były uzazadnić wznowienie postępowania karnego w danej sprawie, takową odrzucić, jako niedopuszczalną. Warszawa, dnia 19. sierpnia 1921. Przewodniczący Wosmek Generał — Podporucznik, Prowadzący protokół — Kupczyński, major. Za zgodność Warszawa, dnia 19. sierpnia 1921 r. Zienkowicz u. w. XI rangi. Do Pani Joanny Sieleckiej w Samborze. Przesyła się do wiadomości z nadmieniem, że akt karny L. K. 976|20 w sprawie dochodzeń tyczących stwierdzenia winy rozstrzelania śp. Jana i Stefana Sieleckich znajduje się obecnie w Prokuraturze Sądu wojskowego Okręgu Generalnego w Łodzi. Prezydent Najwyższego Sądu Wojskowego — Wosmek, Generał-Podporucznik.

Відшкодування ані навіть устійнення висоти шкоди не признала комісія оціночна мимо просьби.

Дописи з краю.

Белзчина.

Не вільно шанувати народних героїв.

В Белзі находиться могила 22 українських стрільців, що впали в боях під Белзом в 1919 р. Могила та доси не була огороджена, ані не було на ній хреста. Для упорядкування могили та поставлення хреста завязався комітет з місцевих міщан і приступив до роботи. Та коли зїхались фіри, щоби підсипати могилу, місцева державна поліція заборонила сипати могилу і фіри розігнала. Також командант постерунку Кватерняк заборонив упорядкувати могилу, так що могила вже огороджена, але не є упорядкована і не можна закопати хреста.

Комітет повідомив сокальське староство, що постановив відсвяткувати свято за поляглих і посвятити хрест на могилі. Свято мало відбутись з таким порядком:

О 10 год. рано мала вийти процесія з церкви на могилу, там відслужиться полева Служба Божа з проповідю, посвятиться могилу і відправиться панахиду, відтак процесія верне назад до церкви.

На це повідомлення комітет дістав таку відповідь:

Ч. 201|пр.

Сокаль, 8. червня 1922. До Преподобного отця Володимира Ринявця в Белзі.

На просьбу з дня 19. мая б. р., підписану через Преподобного Отця Пароха яко предсідателя Комітету Українського в Белзі завідомляю, що проти відбутя Служби Божої в церкві за поляглих не підношу жадного спротиву, однаковож не зізваляю на уряджене Служби Божої полевої на гробі поляглих, а також процесії і якихнебудь промов публичних і виступів демонстраційних. Зауважаю, що в разі перекроченя нинійшого заказу, винних потягну до судової відвічальности карної. Від тої резолюції вільно внести рекурс до Воєвідства через тутейше Староство в протягу трех днів, числячи від дня слідуючого по дні дорученя. — Староста: Русоцкий мп.

Річ природна, проти цеї заборони Комітет вніс до Воєвідства рекурс, на який доси не має відповіди.

Вимовні документи.

Управи усіх українських шкіл цілого краю одержали до точного виконання слідуючі припоручення шкільних властий:

I.

Kuratorjum Okr Szk. Lwowskiego, L. 827|pr. Lwów, dnia 5. maja 1922.

Polski Komitet Pomocy ofiarom głodu Rosji zwrócił się z prośbą o pomoc w akcji niesienia pomocy rodakom naszym w Rosji przez uświadomnienie ogółu za posrednictwem Zarządów szkół o konieczności zbiorowego wysiłku społeczeństwa dla ratowania ludności polskiej, rozsianej na rozległych obszarach Rosji, a oczekującej dotąd powrotu do kraju. Uznając doniosłość tej akcji, poleca się kierownikom szkół energiczne zajęcie się tą sprawą. — Gayczak.

Rada szkolna powiatowa we Lwowie. L. 2524/22. Lwów, dnia 12. V. 1922 r.

Zarządom szkół w powiecie z poleceniem, by gorąco zajęły się zbiórką ofiar wśród miejscowej ludności. — Przewodniczący: Kościelny.

(В місяць потім заборонили польські адміністраційні власти українському учительству занятися такою самою збіркою на річ голодних на Великій Україні. Пр. Ред.).

II.

Kuratorjum Okręgu Szkolnego lwowskiego. L. 834/pr. Lwów, dnia 6. maja 1922.

Okólnik

do Rad szkolnych powiatowych w sprawie uroczystego obchodu na cześć Polonji Amerykańskiej.

W dzienniku urzędowym Kuratorjum O. S. L. z dnia 28. kwietnia b. r. zamieszczony jest okólnik Ministerstwa W. R. i O. P. z dnia 24. marca b. r. L. 695/S, którym polecono urządzić w dniu 20. maja b. r. we wszystkich szkołach uroczysty obchód na cześć Polonji Amerykańskiej. Okólnik ten zawarty jest w załączonej broszurze, w której mieści się program uroczystości. Przesyłając ten program poleca się Radom szkolnym powiatowym, aby zastosowały się do wskazówek w nim zawartych

Rada szkolna powiatowa zamiejska we Lwowie. L. 2523/22. We Lwowie, dnia 12. V. 1922.

Zarządom szkół

polecam urządzić uroczysty obchód szkolny w sobotę dnia 20. maja b. r. Projekt uroczystości zawarty jest w programie. Nadesłania sprawozdania o przebiegu uroczystosci oraz adresy oczekuję do dni 8 miu. Przewodniczący: — Kościelny.

РІЖНІ ВІСТИ.

Біженці з В. України в Болгарії.

До Варни причалило над 20 лодок і суден з біженцями з В. України. Поки що нікому з них не дають дозволу висісти на беріг. Вони розказують, що на їх очах большевицький міноносець з Одеси почав їх обстрілювати та затопив кілька суден з біженцями, котрі хотіли виїхати без пропусків, бо заграничний паспорт коштує 20 руб. золотом. Люде потонули, бо міноносець не допустив до їх ратовання.

До Варни прибуло також моторове судно „Картуш“ з біженцями з Одеси. З 61 біженців — 36 заражених тифом, 5 померло в дорозі з голоду.

Поміж Варною і пристанями Чорного моря наладжено постійну комунікацію. Майже кождого дня відходять відтам кораблі з зерном і товарами до Одеси і Севастополя.

Англія жадає процентів.

У відповіди на інтерпеляцію в палаті громад в справі анульовання міжаліянтських довгів, заявив Льойд Джордж, що хотяй справу цю порушувано підчас урядових нарад між представниками Франції і Англії, то все таки французький уряд не намагався навіть надати цій справі ціхи актуальности. Англійський уряд є того погляду, що англійський платник податків не зречеться сум, які належаться Англії від заграниці. Тому англійський уряд повідомив вже всі довжні держави, що почавши від падолиста застерігає собі сплату належних процентів.

Французько-румунська військова конвенція.

„Адеверуль“ доносить про заключення тайної протисовітської військової конвекції між Францією і Румунією. В тій конвенції зобовязалась Франція перейняти на себе воєнне уоруження Румунії в разі війни з совітською Росією.

Недуга Чічеріна.

„Н. Фр. Пр.“ доносить, що в Берліні занедужав Чічерін.

Америці пропонують зайняти місце в репараційній комісії.

„Пті Журналь“ оповіщує: Конференція амбасадорів радила вчера над американською нотою з 19. марта ц. р., що домагається звороту коштів удержання окупаційної армії в Надренії. Справу цю відложено тому, що англійський делегат предложив формальне внесення, щоби Америку візвати обсадити вдруге місця в репараційній комісії.

На разі не порішено нічого. Амбасадори поодиноких держав застерегли собі зложення рапортів своїм урядам.

Ратункова комісія для України.

З Ганновер доносять: Нова німецька експедиція ратункова відїхала вчера на Україну.

Німці бють.

До Катовіц прибуло вчера кільканайцять робітників, котрих побили Німці на двірци в Битомі. До катовіцьких газет доносять, що члени німецького Орґешу переводять ревізії в трамваях і залізницях і побивають Поляків. Орґешівці нападають також на вози з меблями Поляків, котрі переїзджають з німецької сторони на польську.

Німецько-польський амнестійний трактат.

Німецький кабінет приняв вчера амнестійний трактат, що його заключив німецький посол д-р Ек-

---

ресада в них зявиться перед нами також епічною пересадою, в цім случаю подиктованою стремлінням до зрівноваження ріжнородних елементів поетичного творива. І ми моглиб тільки дивуватись, що Куліш у тій пересаді в обжалованнях духовенства ще зумів удержати артистичну міру тоді, коли инший, менший талант, випав би з рівноваги. Сеж він писав тоді, коли найкращі його мрії про культурну працю для двигнення української нації під польським патронатом в Австрії, в Галичині, розбились, як о скелю, о польську зраду вроджену з релігійного фанатизму, що його Куліш добачив у відданню Поляками українських Василіян у єзуїтську школу (1882) з наміром осягнення результату певно не такого, який мався на оці. Виразом тодішного Кулішевого роздратовання його німецька брошура: Vergewaltigung der Basilianer in Galizien durch Jesuiten“ (1882). В ній повно висловів у звязку з думкою, що релігія і любов не зносять насильства й вони мусять увільнитися від політичного поневолення, бо політичне поневолення це діло дикої сили, а дика сила тільки й викликає дику силу, темнота темноту, таксамо як з любови родиться тільки любов, а наука тільки нове знання дає нам“. В світлі такої думки Кулішеве обурення діставало ідейний підклад. З таким підкладом воно виявляється і в „Марусі Богуславці“ більше як біль ображеного поетового серця. Згадуючи давне лихоліттє, горя козацького часу, Куліш каже:

О, то була година нещаслива!
Та лучшеб нам було тоді родитись:
Ми не побачилиб такого дива,
Щоб людям у чортів „любови“ [вчитись.

І до цего вислову додається зараз коментарій, в якім поет іронізує над єзуїтами як учителями „евангельської любови“. Той коментар — найкращий показчик незагоєння Кулішевої рани ще в часі писання „Марусі Богуславки“. Пересадні обжалования духовенства в поемі в цему факті мають своє перше поясненнє. Артистична міра в вислові їх — ще раз повтарюю се — гідне подиву.

(Продовження буде.)

гард з польським віцеміністром Сейдою. Трактат передано сейчас німецькому парляментови, який розглядатиме його на однім з найблищих засідань.

„Колонна Сканцера".

В четвер 22. ц. м. оглянула італійська королівська пара місто, відтак король Віктор Емануель приймав в палаті Амаліенсберг представників дипльоматичного тіла. Королівство були також присутні при заложенню угольного каменя під колонну, що її привезено з Форум Романум як дар Італії для міста Копенгаги. Колонна ця дістане назву колонни Сканцера.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Замах на Ратенава.

Пресова агенція Вольфа доносить з Берліна, що по урядовим відомостям в суботу, дня 24. ц. м. перед полуднем застрілено міністра заграничних справ Ратенава.

Берлін. (ПАТ). Про вбивство мін. Ратенава подає дальше бюро Вольфа: Ратенава вбито нині о год. 11. передпол., коли його автомобіль минув вул. віль і переїздив Королівською вул. Атентат виконано на перехрестю Ерпеперштр. і Вальотштр. Виновники втекли автомобілем. Поліційні агенти пустилися в погоню, а безпосередно по атентаті пігнали за виновниками поліційні наколесники.

Берлін. (ПАТ.). Вольф. Слідство виявило, що атентат виконано при помочі автомобіля, в котрім було трьох людей. Вони вистрілили до мін. Ратенава 10 разів і кинули ручку ґранату. Один стріл поцілив Ратенава в уста, і цей спричинив смерть. В той час на перехрестю вулиць є малий рух. Підчас атентату кабінет мав засідання і радив над положенням. В засіданню брали участь през. Лебе і Ляйперт. До райхстаґу вістка про атентат наспіла о год. 11·25. Викликала вона серед послів найбільший переляк, що переходив у паніку.

Берлін. (ПАТ.). ТК. Коли віцепр. звідомив у соймі про вбивство Ратенава, повстав небувалий гамір. Ліві посли кричали під адресою правиці: Убийники, проч, це саме зробимо з вами. Комуністичний посол Май заявив: Саме повідомлено мене, що до Берліна прибули Ешеріх фон дер Тав, проф Шльоцер, Райхерт і Райхельсберг. По засіданню зворушення лівих партій зросло. Засідання перервано.

Берлін (ПАТ.) ВКБ. Ратенав мав нині о год. 11. прибути до будинку міністерства загр. справ на консурляні іспити. Своє мешкання при Кенігспляц 65, покинув він у автомобілі коротко перед 11. год., а 4 хвилі опісля привезено там назад його тіло.

Айльвезе (ПАТ). Радіо. Державний кабінет ухвалив виїмковий стан, наглі суди, заборону всяких демонстрацій та зайнявся приговаренням формального виїмкового закона. През. поліції заборонює торжественне святкування „Венков".

Айльвезе (ПАТ) Радіо. З приводу вбивства Ратенава райхстаґ зібрався о 15. год. На цім засіданню канцлер Вірт висловив жаль з приводу втрати Ратенава, котрий старався перевести поєднання народів і згинув не лише за свій нарід, але також за всю людскість. Бесідник осудив убийників, котрі внесли поважні перешкоди в виконання величнього діла поєднання народів. Потім звернувся канцлер до правих послів з пригадкою, що їх інтриґи мусять оконечно скінчитися і візвав робітників, які є щирими републиканцями, до оборони републики. Промову канцлера принято оплесками. Опісля принято внесення соціялістів більшости, щоби цю промову оголосити афішами. Проти внесення голосували націоналісти і нім. нар. партія. Потім райхстаґ відложив наради до 19. год.

Конференція в Газі.

Гаґа (ПАТ). Хоч Німеччини не запрошено на конференцію, то таки німецьке правительство вислало до Гаги якусь скількість технічних знатоків.

Гаґа (ПАТ). Йоффе прибув мин. середи до Гаги. Инших сов. делеґатів сподіються в суботу.

НОВИНКИ.

— **ЧЕКИ ПОЧТОВІ розсилаємо з нинішним числом, та просимо П. Т. Передплатників негайно відновляти передплату, тому що маніпуляція з чеками треває тепер довгі дні. Просимо отже сейчас вносити гроші, щоби не було перерви у висилці часопису. — Адміністрація.**

— **Нова „серія" ревізій.** У ст. А. Дигдалевича, М. Німціва і Б. Когута при вул. Павлинів 16 а перевела поліція дня 24. ц. м. о год. 6. рано точну ревізію. Шукали за зброєю, та знайшли тільки научні скрипти.

— **Хто провокує?** ПАТ. комунікує: В звязку з поміщеною в пресі вісткою, що в міністерстві внутр. справ велися неофіціяльні переговори між представниками уряду і уповноважненими умірковaної (!) української трудової партії в Східній Галичині в цїли мнимого улаштовання відносин мирного співжиття між польською і малоруською (віс!) людністю, міністерство внутр. справ комунікує, що та вістка позбавлена всякої фактичної основи.

— **Філіям „Українського Краєвого Товариства охорони дітей і опіки над молодіжю" до відома.** Отсим повідомляємо всі наші філії, Сполучені Товариства і всіх інтересованих, що через насильну реквізицію й опечатання польськими властями льокалю Т-ва при вул. Бляхарській ч. 11. І. п. ми примушені, хвилево завісити полагоджування біжучих справ згл. відповідей на внесені до нас письма і тому просимо о терпеливість на деякий час, надіючися, що вкоротці розпічнемо знову правильну працю, яка завдяки нашим ворогам улягла хвилевій перерві. Головний Виділ „Українського Краєвого Товариства охорони дітей і опіки над молодіжю" у Львові, вул. Бляхарська ч. 11.

— **Осторога.** По українських домах ходить від якогось часу Жид, який представляється за Блятта, фабриканта меду з Янова, і на силу впихає одну або дві фляшки меду, за котрі каже собі платити 1000 до 1500 мп. Щоби тим лекше товар спродати, покликується звичайно на знакомих даного дому, які його будьто би післали. Тим часом мід сей, то майже чиста вода забарвлена потроха медом, не маюча жадної сили правдивого питного меду.

— **Фальшиві маркові банкноти.** В останних часах появилися в обігу два типи фальсифікатів банкнотів по 500 мп., два типи по 1000 мп. з датою 23. серпня 1919 і фальсифікат 5000-маркового банкноту з датою 7. лютого 1920. Фальсифікати, з виїмком одного 500-маркового типу виконані незручно на звичайнім папері.

— **Катастрофа у варшавській цитаделі.** 23. ц. м. рано наступив на форті Мирославского в варшавській цитаделі вибух, в наслідок чого один робітник згинув, а пятьох тяжко поранених. Причини вибуху незвісні.

— **Ражена громом.** В Підлипю, бобрецького повіту згинула від грому в полі Марія Прошовська.

— **З хроніки бандитизму.** Коло Яслиск вивязалася стрілянина між поліцією і бандитами. Бандити втікли на чехословацький бік, лишаючи по цім боці одну жінку, Стефанію Шпорняк.

— **Вшанування незнаного жовніра.** В четвер 22. ц. м. перевезли Чехи до Праги тлінні останки незнаного жовніра чесько-словацької бригади, який впав в бою з Австрійцями в Цеповій коло Зборова дня 2. липня 1917 р., коли то чесько-словацька бригада (по російській стороні) полонила 4200 австрійських жовнірів. Домовину з трупом незнаного перевезено в удекорованім вагоні через Львів—Краків—Петровіце до Праги, де дня 2. липня перенесуть її в тріюмфальнім поході до каплиці св. Вацлава в старомійськім ратуші. Гріб незнаного героя буде символічною Меккою й Мединою чеського народа. Подібно вшанували вже память незнаного жовніра Французи, Англійці й Американці.

— **За тісний ґорсет.** Гарною й стрункою хотіла бути в день свого шлюбу одна молода в Гренав на Шлеську і тому йдучи до шлюбу, так стягнула ґорсет, що в дверях костела впала трупом на руки молодого. Лікар ствердив смерть в наслідок сильного стягнення ґорсету.

— **Населення Чехії.** По переписі з 15. лютого 1922. р. начисляється в сімох округах Чехії (без Словаччини, Моравії і Закарпатської України) 5,350.798 мешканців. Від 1910. р. збільшилося число Чехів о 104.452 люда а зменшилося число Німців о 250.730 люда. Число Німців становить приблизно 5-ту частину всего населення. Прага має тепер 676.657 мешканців, в тім 30.429 Німців.

— **Нова чеська корона.** На новій чеській короні з металю поміщено символічний образ дівчини зі снопом на лівому рамени.

— **II. Виставка картин Олекси Новаківського** отворена щодня в комнатах помешкання артиста — ул. Землялковського ч. 2. Звертаємо увагу загалу, що на виставці Новаківського находиться під теперішню пору около 70 картин стягнених з приватних збірок, які ніколи вже відтак не утворять такого повного комплету.

— **Товариство научних викладів ім. Петра Могили.** В понеділок, дня 26. червня ц. р. відбудеться виклад проф. д-ра Ст. Балея на тему: „Психольоґія почувань" докінчення. Початок о 5. год. по пол. Вступ вільний! Саля Української Бесіди.

— **Від Секретаріяту Української Радикальної Партії у Львові.** Всіх П. Т. Письменників і партійних Товаришів, котрі згодилися ласкаво надіслати свої праці для поміщення їх в календарі Української Радикальної Партії, просить Секретаріят УРП. у Львові, щоби поспішили з надсилкою матеріялу на адресу: Львів, вул. Кентржинського 47. — Д-р Ілля Салагуб. Останний речинець 30. червня 1922 р. Рівночасно звертаємося до всіх Повітових Партійних Комітетів, щоби до цьогож речинця надіслали список членів УРП., котрі померли за час війни або впали в бою, в цїли поміщення його в календарі. Про визначнійших членів партії належить виготовити короткі некрольоґи. Рівночасно просимо зголосити, кілько календарів замовляють собі поодинокі Повітові Партійні Комітети і місцеві партійні гуртки.

1805 1—1

— **Загальні Збори Т-ва „Взаїмна Поміч українського учительства"** відбудуться у Львові дня 8. і 9. липня (субота і неділя) 1922. в салі „Народнього Дому" о год. 9·30 рано зі слідуючим денним порядком: 1) Отворення Загальних Зборів. 2) Ухвалення президиума Заг. Зборів, вибір комісій. 3) Організаційний звіт з діяльности Т-ва. 4) Касовий звіт і білянс за адміністраційний рік 1921/22. 5) Звіт контрольної комісії. 6) Вибір 4 членів Надзірної Ради Т-ва. 7) Справа Учительського Дому. 8) Шкільні кооперативи. 9) Українська школа під теперішню пору. 10) Справа зміни статута. 11) Внески членів. Участь в Загальних Зборах беруть всі члени Т-ва (кандидати учительського звання) як також делеґати українського учительства Холмщини, Волині і Поліся. — По Загальних Зборах Матерного Т-ва відбудуться **Заг. Збори Т-ва „Взаїмна Поміч Учительська"** стов. зар. з обм. порукою у Львові зі слідуючим денним порядком: 1) Отворення Загальних зборів. 2) Звіт касовий і контрольної комісії. 3) Вибір 3 членів і 3 заступників Надзірної Ради. 4) Вибір Ревізійної Комісії. 5) Розділ зисків. 6) Зміна статута. 7) Внески членів. — Дня 8. липня (субота) о год. 10. вечером в салі „Народнього Дому" ВЕЛИКА ТОВАРИСЬКА ЗАБАВА. Стрій спацеровий. Буфет у власному заряді. Вступ за запрошеннями, які можна набути лише в забавовому комітеті перед отворенням і в часі перерви Заг. Зборів. — Дня 7. липня (пятниця) год. 10. рано відбудуться в льокалі Т-ва засідання провірних комісій і Надзірної Ради Кредитового Т-ва.

1803 1—2

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередну свою адресу.

ЖЕРТВИ

Голодній Україні

зложених в „Дністрі" кн. 13.380 в часі від дня 22. мая по день 6. червня в польських марках: 14.400 Ілько Кубар Ослиниця, 11.255 парохія Містки і Полянка, 11.160 село Голодівка збірка, 11.000 хлопці з читальні Просвіта в Молодиньчи, 10.545 парохіяне села Бартатів, по 10.000 Е. Кадайська Станиславів, Іван Огоновський Львів, д-р Іван Голубовський Львів. Тов-о „Труд" Львів, д р Микола Шухевич Львів, о. І. Токар Підгайці, Осип Тріска Холоїв, Омелян Масляк Львів, д-р М. Паньчишин Львів, о. Ал. Левицький Олесько (збірка), д р Н. Чайковський Каліш, судовики Українці Львів, Зофія Йосифович і Ом. Миханочко Львів з нагоди вінчання, парохіяне с. Селиска (в церкві), о. Володимир Лиско Сасів (збірка). Уряд парох. Олешичі, по Мп. 9.817 Парохіяне Перегинська збірка в церкві, по Мп. 8.950 Громада Лиціївка і Дубшори через о. В. Дуду, по Мп. 8.500 Проф. акад. гімн. Львів гол. зав., по Мп. 8.100 Збір учит. гімн. Бережани, о. Мих. Бобовник Глібовичі (збірка), по Мп. 7.500 о. Ів. Пасічинський Яблонів збірка, Парохіяне с. Девятир ч. о. Гайдиш, по Мп. 7.250 о. Г. Качала Лісники за ком. парох., по Мп 7.000 Рідня Гошовських Львів, по Мп. 6.313 Громада Корні збірка, по Мп. 6.052 Т-во „Воля Перемишль збірка, по Мп. 6.000 Кружок У. П. Т. ім. Бориса Грінченка Львів, Церков Зашків (збір.), А. Костишин Львів, Громада Стільсько, Василь Кивелюк Скалат, о. Іван Стрільбицький Наварія, по мп. 5900 біженці з В. України, по 5500 парохіяне церки св. о. Николая Львів, 5.250 парохіяне с. Нуще, по 5215 парохіяне с. Стронятин (з акафисту), 5200 персонал Т-ва „Просвіта" у Львові, по 5000 д р Волод. Мацкевич Львів, В. Сімків Болехів, Розалія Затей Дрогобич, д р К. Студинський, Ілярій Чапельський, Емілія Чапельська Львів, д-р Іван Копач, Модест Каратницький, Волод. Деникевич, інж. Всеволод Левицький Львів, М. і О. Мочульські Грималів, С. Кизима Львів, Волод. Кульматицький, А. Угринова, д-р Мих. Волошин, Родина Березовських, о. С. Мохнацький Теребовля, о. Л Курманович Запитів, Т. Барусевич Львів. о. Василь Лициняк, о. Левицький А. збір. в Юзьковичах.

Позір Підгаєчина!

Філія „Просвіти" в Підгайцях скликує на день 29. червня 1922. р. год. 1[illegible] перед по[illegible]

Надзвичайні Загальні Збори

в справі будови Народного Дому в Підгайцях. Збори відбудуться в домівці Читальні „Просвіти" в Підгайцях (на сотрудниківці — **Взиваєть[illegible] делеґатів усіх Читалень в повіті, усіх священиків, учителів та академічну молодіж безусловно явитися на Зборах** 1—1

1804

Вчлає і за редакцію відповідає Олекса Кузьма. З друкарні Спілки „Діло"

BIBLIOTEKA KUL